

PAPETU

—Indecent! Poca vergonya! Has abusat de la seva candidesa! No m'ho hauries fet a mi!...

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

El Rei dels Music-Halls

Grans ovacions a

ROSARIO FARAON

45 HERMOSES ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

'POMPEYA'

Temple de l'alegria

Telefon 2458

Tots els dies, tarde i nit,

Lucia Campos y Trio Riquelme

Exit colossal de

LOS LIA FRED

GONOROL

SANTALOL SOL

Únic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian per a curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Gistitis*, *Albúmina*, *Incontinència d'orina* i altres. Mètode senzill i econòmic.

AVIS IMPORTANT: Per a evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorància demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament per a dit objecte.

VENDA

En totes les farmàcies, dirigint les demandes, reclamacions i consultes a **Farmàcia SOL**, Cortes, 606 (cantonada Balma). BARCELONA.

CUPLETS

del

"PAPITU"

(TERCERA SERIE)

contenint els cuplets amb la tonada de *Cbulapona*, *Cbulapona*; *La Española*; ¡Ay, Nemesio!; *Manolo*, *Manolo*; *En el Ingenio*; *Mirame, mirame*; *Mi Mariana*; *Golondrón*; *Paso doble Gallito*; *Cbulapa soy*; *La marxa d'Eva*; *Causas y efectos*; ¡Oh, el bacalao!; *Le dernier tango*; *La Bella Cbica*; *En la Verbena*; *Besar no es pecado*; *El último cuplé*; ¡Hay que ver!; *Te has caído, chaquelón*; *El bueno de Guzmán*; *La Rapaciña*; *Vals de Maruxa*; *En Mieres del Camino*; *La mujer Española*; *Pues no es así*; ¡Viva el Cbolis! *La hora del té*.

PREU: UN RAL

606

Al alcanç de totes les fortunes

Veneri-Sifili-Pell-Impotencia

Rambla del Centre, 7, pral.
(davant del Liceu) de 6 a 8

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la **PURGACIO**, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el flux, i, en general, sols entretenen la cura. Amb les especialitats

PARADELL

en pocs dies se logra la curació completa.

27 anys d'èxit

Farmàcia PARADELL, Comte de l'Assalt, 28. BARCELONA

REDACCIO Y ADMINISTRACIO: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIO
Espanya, trimestre Ptas. 2
Estrangeria, 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsabilitat
els seus autors.—No's retornen els originals.

LES HORES D'AMOR SERENES

L'altre dia ens preguntava un droguer del carrer de Barà: «Què ho fa que les cames de les dones ens facin tanta il·lusió?» La pregunta, de primer entuvi, sembla raonada, perquè no hi ha ningú que, una vegada o altra, no s'hagi fixat en lo que s'en diu vulgarment *garrots de pantorrilles*; però, si s'és una mica observador, com nosaltres perdonam, que en materia d'observar deixarem curt al mateix Comas i Solà, es veu desseguida que en això de les cames de les dones hi ha molt camp per a córrer i encara hi ha més camp per a córrer en la referida il·lusió que'ns hem cregut que'ns fan. Si hem d'ésser francs, parlant entre nosaltres i ara que ningú ens escolta, hem de dir-hi la nostra, i la nostra, en la qüestió de les *pantorrilles*, creiem que no és pas la de tothom.

Primerament i anant per parts, que és com s'ha d'anar per a anar bé, primerament direm que les cames de la dona, en si i *ante si*, no'ns fan cap il·lusió. I al dir cames de la dona entengui's que aquestes cames són nètes i pelades, sense habillament de cap mena. Les cames soles, nûes, sense vestir-les de rès, no'ns agraden, millor dit ens desagraden. No'ns referim ara a la cama que's veu al baixar una senyora d'un tranvia o al pujar una escala, etc. No: això no és tal cama; lo que en aquests moments veiem, sino anem equivocats, no és la cama: es la mitxa, i ara no parlem de mitxes, sinó de cames. Si voleu saber si una cama de dona us agrada o no, agafeu una dona, per guapa, per fina i per ben feta que sigui, treieu-li els vestits o dieu-li que s'els tregui—suposant que hi tingueu confiança, per exemple que sigui de la familia, o una veïna molt entrant de casa vostra, o la dona que us ve a portar la llet, etc.—; agafeu aquesta dona i contempleu-la lliure de tota vestimenta, nûa de *pèls a pèls*—com diem els que parlem amb propietat—, i repasseu-la de cap a peus, amb unció, amb veneració, amb respecte, com si fos una estatua, com si fos una figura per a sobre del piano, com si fos l'obra d'un escultor. Què és el que primer us sorprendrà d'aquella harmònica bellesa, just acabada de descobrir?

Veniu, *esteticians* del Mediterrani; vosaltres, els dels ulls clars i serens com el mar que llepa les nostres costes, aquestes costes tantes vegades glosades pels tenors de *Marina*; veniu, estetes de muntanya, els vells estetes del carrer de'n Petritxol, caras *risueñas* d'angelet matons de monja; veniu aquí, revolucionaris de l'art, de l'art viu que evoluciona, de l'art que belluga; veniu, els amics de'n Miquel i Planas, els adictes a l'art que no belluga; veniu tots, a contemplar a la dona, nûa de cap a peus, i digueu-me: què us encanta més d'ella?... Però, no digueu rès, no, que jo ja sé pla bé lo que'm contestaríeu. Els mediterranis em diríeu una cosa estranya que no l'entendria gota, una cosa de savi de la Diputació; els de muntanya em surtiríeu amb una rus-

ticitat pitarresca i aprofitaríeu l'ocasió per a dir-me mal de les normes ortogràfiques; els revolucionaris em parlaríeu de'n Zezanne o de'n Gritzner i em diríeu que de la dona nûa no us en agrada pas la dona en si, sinó l'harmonia o bella relació de les seves línies amb la línia de Sant Joan—per exemple—, i els de'n Miquel i Planas, bibliòfil i definidor artístic d'última hora, em diríeu que la part de la dona que us agrada més és el llom o les tapes, si les tapes fossin d'una bona pell. Però no totes les dones ofereixen a la vista del espectador les mateixes bel·leses—quan no's tracta de dones perfectament bel·les—: les unes estan bé per la post del pit, les altres perquè són altes de pont, aqueixes perquè tenen uns bons presbiteris, les de més enllà perquè tenen una pista de patinar que ja m'hi trobo. M'atreveixo a dir que totes o quasi totes tenen quelcom; mes, de la mateixa manera que totes tenen quelcom, totes elles, examinades detingudament, són lletges de les cames. La cama és lo més lleig que té la dona. La mateixa Venus no'n podria tirar cap troç a l'olla de la bellesa de les seves cames. No'ns diuen rès.

I si tot això que diem és cert, què ho fa, doncs, que les cames de les dones, que *endevinem* en dies de pluja o vent, què ho fa que aquestes cames que entreveiem ens causin tant grata il·lusió, una il·lusió tant grata que devegades fins ens hem de rascar i tot?

Si l'il·lusió no està en la cama, perquè ja l'hem estudiada neta i pelada o peluda, indefectiblement està en altra cosa. Es en les faldilles, que fan de bambalines a la cama? Hi ha hagut savis que potser no han estat prou savis i han dit que sí, però nosaltres afirmem que no. Està en els enagus? Tampoc, perquè ja no s'en porten, quasi, des de que'l planxat s'ha posat tan car. En els *refajos*? Tampoc, tampoc. Ja us ho diré on està: està en la mitxa. Nosaltres hem arribat a descobrir que la mitxa es la *prenda* més sensual que ha inventat l'home o la dona, i la prova evident i irrefutable està en que'ls comerciants, que són lo més viu que Déu nostre senyor ha posat sobre la terra, per a atraure's les mirades del públic als seus aparadors han inventat cames de cartró que vesteixen amb mitxes de seda, calades i reixades i de mil combinacions. Fixeu-vos en un aparell d'aquests i digueu-me si no sentiu la mateixa sensació agradable que quan veieu unes cames de dona. Es la mitxa, la sensual. Es aquesta bossa embuixada que empresona la part més lletja de la dona la que'ns mata. La mitxa té el misteriós encant sensual que'ns fa venir el singlot. I com més bona és, més singlot ens fa venir. Aquesta és la millor prova, i per a acabar de convence'ns fixeu-vos en queles dones que porten millors mitxes són les que més vos fan glatir. Maleïda sensualitat de les mitxes, quantes desgràcies has causat! Quants matrimonis has fet d'imbecils que ignoraven que'l continent era millor que'l contingut. Creieu-me, germans: mai més cames! Féu com jo, compreu-vos unes mitxes ben bones i adoreu-les una mica cada dia, al ficar-vos al lit.

D'ECONOMIA ALIMENTICIA

El queviures pels núvols

Amb la llauna de la guerra tot s'ha pujat, inclòs els esquilets i la paciència, que per lo vist també venia de l'estranger. Ens trobem en temps de carestia. Tothom cerca la pela o al menys el sistema de guardar-la a la calaixera, com si fos roba d'hivern. Som en el temps de l'estalvi. Visca l'economia en tot i per tot! Però, no obstant, això d'economitzar, té els seus més i menys, perquè, acceptant els nostres consells, no'ls hi passés lo que a un molt conegut nostre.

Es diu aquest don Mariano (és un senyor Mariano) Tantpercent de Guardiola, subjecte que té per norma l'economia, doncs ja'ls seus avis li varen fer creure que aixís com l'ociositat és la mare de tots els vicis, l'economia és, si no la mare, al menys la tia carnal de totes les virtuts.

No us diré que sigui el sanyó Mariano més econòmic que'l seu cunyat, don Esteve Caixa de Llibreta,

que quan firma sols posa les inicials i amb l'estalvi de tinta pot comprar cada sis anys un parell de sabates de simolsa.

No, no ho és tant, en mig de tot, com el sanyó Mariano. Aquést, al contreure estat, va regatejar tant i tant els drets parroquials, que fins el capellà es va enfurismar i li va trencar tres queixals amb uns encensers que tenia a mà.

Un cop casat don Mariano, va encarregar a París (com diuen les nostres llegendes en el si de l'intimitat) una única nena. Hauria ben pogut encarregar-ne una altra, però com és tant econòmic...

Poc temps després d'haver comès el delict de casar-se, va morir-se-li la dona, víctima d'un empatx de mides econòmiques. El sanyó Mariano, no ignorant dels gastos d'enterro, va guardar el cadavre de la seva esposa difunta en el quarto dels mals endressos del terrat, embolicat amb cuidado en números atrassats de «La Vanguardia».

El sanyó Mariano, abans que tot, és home molt ordenat, i té en la seva vida detalls curiosíssims. O sinó fixin-s'hi:

Dels vuitanta-set cigrons que surten cada dia a taula, n'hi ha trenta-dos per a ell, per a la seva filla vintinou, i els que queden per a la minyona.

Amb una cullerada de cafè en tenen per tres dies. El prenen pur el dia de l'estrena; a la segona representació el prenen amb llet, i a la tercera el prenen amb veritable repugnancia.

Referent a la manera de pendre el xocolata, no hem presenciât res més estrany al món, i això que hem viscut sempre a Barcelona.

De mitja presa en surt una xicra. El sanyó Mariano sucra tres o quatre vegades, la filla se'n beu lo que'n queda, la raspa llepa la xicra i el gat llepa a la raspa. Tota la família, doncs, disfruta dels plaers profilàctics del xocolata.

Les postres dels dinars varien molt poc. Per cap d'any se compren tres onces de paciències, destinades a menjar-les els dies festius i de discurs de'n Cambó. Arribat el moment, el sanyó Mariano s'apodera d'una paciència i no'n deixa d'ella ni rastre. La filla no imita al pare, perquè coneix que se li acaba la paciència i prefereix l'ús, i fins l'abús, clandestí, dels boniatos calen s.

Referent a la roba, no's pot vestir amb més economia. En un *tailleur* dels encants se compra un sac de mig temps i de mitjà ús. Durant set temporades el porta el pare; després passa a la nola, que d'americana que era el converteix en abric d'hivern, forrant-lo amb uns retalls d'alfombra de la saleta. Als dos anys, aquest abric d'hivern passa a convertir-se en terno d'estiu, pel miracle de la primor del desgast, fent-se'n propietaria la raspa, que li posa quatre puntilles i el

—Per què no t'agrada en Lluís?
—Per massa fava.

llueix com a brusa en la font de'n Far-
gas els diumenges per la tarda.

També és home que sab on vénen els
queviures barats, encara que'n va un
xic escamat respecte a la qualitat dels pro-
ductes, doncs als sis dies d'haver com-
prat mig kilo de sucre baratíssim, al punt
de provar-lo la seva filla, li varen sortir
dos furoncles i se li va morir una tia que
era llevadora i que vivia a Vilafranca.

No acabaríem mai si els hi tinguéssim
de contar tots els estalvis. Se pateix, però
és casa que estalvia.

L'única persona que prop del *sanyó*
Mariano se troba arxibé és la minyona.
Cobra trenta rals al mes, això sí, però
en canvi les seves ocupacions sols se re-
dueixen a cuinar, planxar, repassar la
roba, treure les estores, estendre la fulla
del cens, pentinar a la senyoreta, afeitar
alsenyor i matar les puces al gat.

Amb tot això, el *sanyó* Mariano té un
sòu de cinquanta durus al mes, tres ca-
ses a Barcelona i torre a Sant Gervasi.

L'economia és indubtablement la ma-
re de la riquesa!

Desil·lusió

NA vegada el senyor Toma-
set, viatjant d'angelines,
es trobava a Madrid i sen-
tí a dir a la dispensa que en

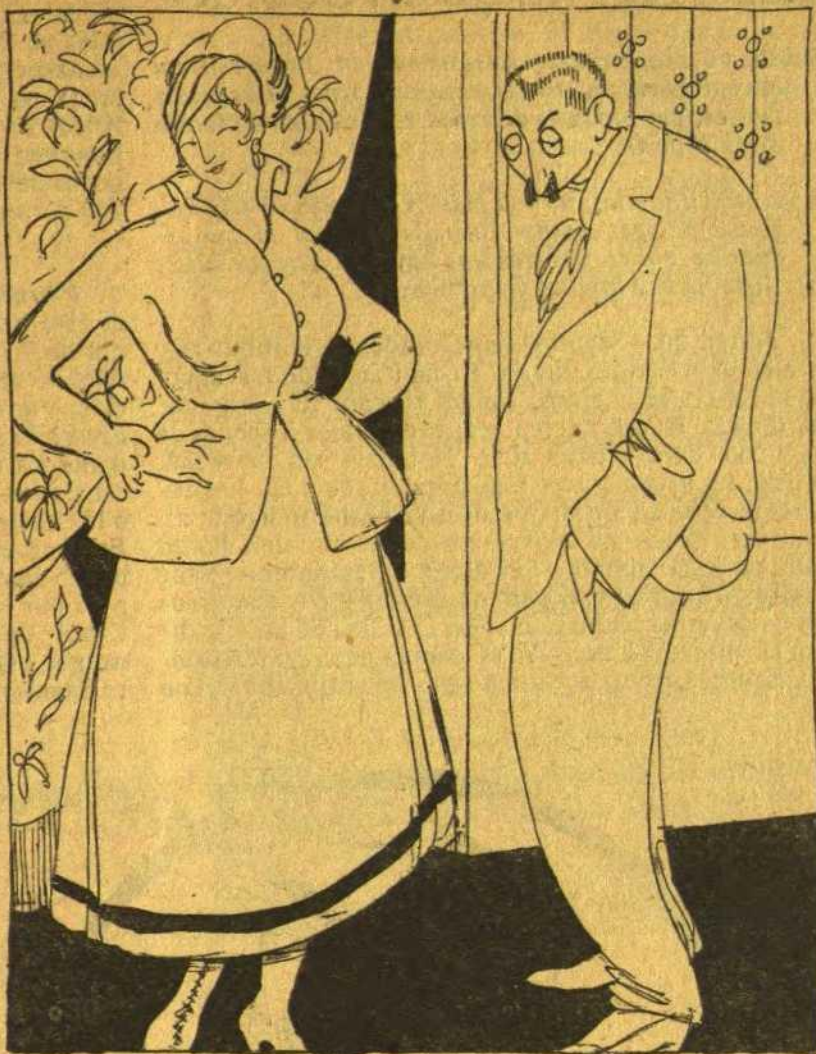
una plaça de no sé quins indrets de la
Sort, acostumaven a anar-hi, cap allà a
mitja nit, moltes senyores d'incògnit,
que's deixaven donar conversa i fins feien
alguna cariciota als senyors que amb elles feien conei-
tència.

El senyor Tomaset, que era un sàtir amb mostrari
nota de preus, s'engrescà amb l'idea de que una se-
nyoraca amb la cara tapada i les mans de satí li fés
una carícia, i a l'arribar la mitja nit s'encaminà cap
aquells indrets i fent el desmenjat s'assentà en un
seu banc de la plaça.

Poc se tingué d'esperar. Una dama ben plantada,
oberta la cara amb un vel, s'assentà al seu costat i
amb veu baixa li buscà conversa. El senyor Tomaset,
engrescat per la solitud del lloc, l'espectacle d'una pa-
ella que allí prop feia de les seves, el misteri de la
enyora tapada que la sort li havia deparat i la con-
versa entaulada, acabà demanant amb veu tremolosa
la seva companya la sospirada carícia, a lo que ella
cedí...

Mes, als pocs minuts, el senyor Tomaset apartà les
mans de la dama tapada del seu cutis i li digué, amb
veu de disgust:

—Carai, senyora, que'm fa mal! Té les mans plenes
de durícies! M'ha rascat tota la pell de... la cara!

—Còm va anar el teu assumpte amb l'Elvira?
—Nola, va quedar enlaire.

I vegé amb sorpresa que la dama es descobrí i
apareixia un rostre d'homenot amb bigotis de carra-
biner...

—Dispensi, senyoret—digué la falsa senyora, amb
veu planyidera.—Sóc un pobre manobre sense feina
i amb sis criatures. La necessitat m'ha obligat a fer
aquest trist paper. Una caritat, senyoret!

—Aneu a fer...

—Ai, senyoret! Ja ho veul! Ni per això serveixo!

AVIAT...

Número extraordinari

dedicat a l'alxerit gremi de

VIATJANTS

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Patética y espeluznante correspondencia infra-belíca que nos envía nuestro corresponsal señor Buendía y Gassol, por conducto del recadero de Santa Perpetua de la Movida.

Nota.—Mil peselas, ni una más ni una menos; está dispuesto a pagar el señor Buendía y Gassol al que demuestre que en sus crónicas hay más pan que queso. Siempre hay lenguas vespertinas...

Jueves, 20.—Seguimos entaforados en el submarino haciendo via cabeza Berlín. El capitán, todo rascándose la canela de la pierna con un tenedor de libros me ha dejado ir que habían mandado a casa Taponés de 15 a 2000 barcos. El de «Las Noticias» sin novedad. Yo me he hecho cruces todo esgarriado y él, haciendo el pavoro, ha dicho que de esta hecha lo hacen almirante. Nandu ha conversado con el loro de a bordo que por mal nombre le dicen Salas Antonio. Sabe gartar de aquello más pero no escribe y eso que tiene un grapado de plumas. ¿Sabéis el colmo de un «cipal»? Coger un resfriado. ¿Y el colmo de la distracción? Franquear una carta con un sello de antipirina. ¿Con

qué mano os limpiáis cuando hacéis las faenas? ¿Con la derecha? Marranos. Yo lo hago con un papel. ¿A que no sabéis por qué en el Paraíso Adán mordió la manzana? Pues porque no tenían cuchillo para partirla. ¿Y en qué se parece una pastilla de jabón a un tísico? En que cada día se apriaman. ¿En qué se parece Benavente a un maestro de casas? En que cobra «la noche del sábado». ¡Ay!!! ¡Un tiro de cañón! Corro a amagarme. ¡Nandu dice que quiere ir a casa! ¡Y pensar que si la diño no veré al señor Raymond!

Viernes, 21.—¿Con qué la vaga se ha acabado? Todo está hecho y bendecido hoy? Bueno; pues un servidor de yo hi dirá la suya. Si hacéis la cabeza viva os hablaré de las vagas pero no con palabras vagas sino claro y catalán. ¿Sabéis cuál es el oficio que hace más oagas? Las modistas. ¿Y la huelga que pasa más cuidado? La vaga-ansia. ¿Y la huelga que sirve para hacer un vestido? La vaga-tela. ¿Y el artista más tirado a la huelga? Baga-ria. ¿Sabéis aquello de los tiros? Fué una enredada de un gato de los frailes que hizo pedar una paperina. Le llamé el nombre del puerco, pero por la banda de dentro. ¿El colmo de un tenor? Cantar una operación. ¿Y el de un torero que tiene canguis? Que lo manden al cuerno. ¿Y en qué se parece Sagnier a una buena imprenta? En que tienen buen tipo. ¿Y qué es lo que no puede hacer el cuerpo de correos? Llevar corsé. ¿Y por qué hoy día se tiene que ser hipócrita? Porque los francos pierden un 20 por 100. ¿Y cuál es el colmo de un equilibrista? Sostener lo dicho. ¿Con qué Montero se enfadó el día de su beneficio? ¡Carai, qué poca correa! Que haga como yo que me dicen culo de olla y sonrío...

Sábado, 22.—¿En qué se parece una hernia a un tren largo? En que es «tren-ca-dural». Por decir esta bestieza por poco me hacen unos morros nuevos. El colmo de un enfermo es tener un tumor frío en verano. Nandu está enfitado. Se ha hecho un harto de pernil y no se le ha sentado bien. Yo le decía que se empasase un tamburete para que se le sentase. Lo que tiene tenet costumbres «pernilciosas». ¿Sabéis la bestia que tarda más en hacer la digestión? La girafa. Es la que tiene más trecho de la boca a la panza. Hoy hemos visto un pez tan gordó como Muley Hafid, pero menos feo. Nandu le ha tirado un tiro que lo ha hecho en dos trozos. Era una raya. Como Nandu es presumido, en eso de partirse la raya en sabe un nido. Yo por un mero he pagado una endola. Y eso que era un mero pescado. ¿En qué se parece el Gallo a una ortiga? En que pincha mucho. ¿Y el colmo de un ladrón?

—Des de que'm dedico a ballarina puc ben dir que he tret el ventre de pena.

Robar jugando al dómino. Ahora subimos al piso de arriba de todo, pero no veo papa pues estoy enlucernado. Pero sí ¡ohl ¡ahl! Parece verdad y es mentira. ¡Yo sueño! ¡Yo deliro! ¡Esto es tierra! Iba a coger una basca pero me repienso y me desdigo. Nandu envuelve en una «Vanguardia» que destinábamos a la retaguardia nuestro equipaje. ¿En qué se parece un caballo dropo a una chimenea? En que tira a fuerza de leña.

Domingo, 23.—Estamos en Austria, conforme se entra a mano izquierda. El capitán al despedirse nos ha dado 15 céntimos a cada uno. Dice que no llevaba más de sueltos. Yo creo que atado tampoco. El colmo de un chato es quedarse con tres palmos de narices. Os envío una fotografía que figura el poder del genio

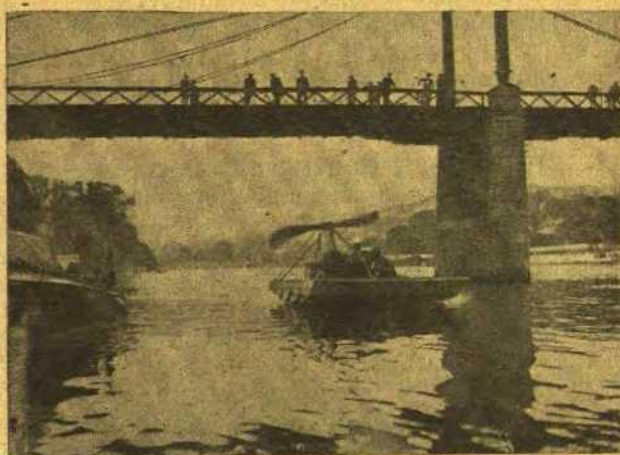
o la razón ecléctica del funambulismo submagnético consciente, o sea un servidor vestido de señor Esteve ruso, que es el traje que me va más bien a la fisonomía. La barba no es mía. Es para despistar, ¿saben? No me gustaría ser pez. Nunca nada en la abundancia. ¿Sabéis el colmo de un picador? Picar la curiosidad. Nandu dice que tiene gana, pero no encontramos ni una malla. Bueno: de una malla no haríamos nada. Lo que nos conviene es teca. De la guerra ahora como ahora os haréis repicar. Supongo

que los ingleses y los alemanes se las pelan de valiente. ¡Ah, si yo estuviese! En fin: «es mi sino desgraciado», que dicen en «La Bohème». ¿Sabéis cuando está más contento un juez? Cuando no tiene juicio. ¿Y la Casa de Correos? ¡Ya os harán la patotal! Ni el año del escocor la veréis. Siempre os levantan la camisa y no sentís la fresca...

Lunes, 24.—¡Qué chambal! ¡Qué potral! ¡Qué lechel! ¿Sabéis a quien he encontrado clapando detrás de una higuera de moro? A un payés de los de aquí que a la cuenta había ido de parranda y cogió una mantilla. Le hemos hecho abrir el ojo y nos ha tomado por muerdes. Bueno: la buena verdad es que tenemos un peine. Cuando ha sabido que éramos del PAPITU nos ha pedido un chiste para luego encolomarlo en la dispesa y hacer el pieza. Nandu, que es un trozo de cóniam va y le deja ir aquello de que del que se ha mareado no hay que fiar porque es provocativo y arrojadizo. No hizo ni así de gracia. Yo entonces voy y hago: ¿dónde está el país de los abanicos? El hombre rumia que rumiarás dice: ¡Valencia! Ca, hago yo. El país de los abanicos está sobre las varillas. Aun ríe. Bueno: con estas mandangas le sacamos dos huevos y un chorizo. Nos

lo quería meter en el bolsillo. Luego hemos encontrado un marreco que lloraba a rayo hecho. ¿Quién eres llora-pedazos? le hemos dicho. «¡Hijo de papá!» ha decido. Bueno, digo yo. Tu papá que haga lo que quiera pero tú no hagas el somicón. Y así, por este taranán, hemos llegado a Schwtwrtontwiren, pueblo de 32 habitantes, con gas y agua viva. ¡Viva!

Martes, 25.—Hoy hemos pescado un barato. Notefamos caña y hemos cogido un pedazo de la red telefónica. Después hemos ido a una taberna y Nandu le dice al amo:—¡Escuchad, herederol! ¿Tiene usted callos?—El hombre dice «sí señores».—Pues... hágase usted el calzado muy ancho. Y piernas ayudadme, pues nos quería escalar. Fijaos en esta foto. Representa aquel submarino en que tanta barrila hicimos, pasando por el puente de la Marítima un jueves por la tarde. Si la publicáis haréis forrolla. Mañana, si no hay entreban-

co, cogeremos el tren y nos iremos al frente de la batuta. Nandu me hace que no con la clocsa, pero yo hago como aquel. Somos al baile y hemos de bailar. ¿No bailó Díaz Retg? ¿No bailó Gaziel? ¿No bailó la Tórtola? ¿Y donques? Nada, nada. Hoy arreglaré la malita y basta de rascarnos la pampa. ¿Y qué hace Rius, el alcalde por merecer? ¿Y es de verdad que la Xirgu no encuentra acomodo? ¿También como chafa el castellano! ¿Eh, que hacen gozo ahora los carros del escombriare? De mica en mica se llena la pica, dice el Fleury.

Miércoles, 26.—Nandu me ha presentado unas bases y dice que hará huelga. ¿Queréis que os haga cinco? ¡Oid! «Descanso dominical día sí y día no. Jornada de 3 horas y semana de mensual de 300 nabos. Gastos del sexo, a mi cuenta. Boullabaisse los domingos.» Estudiadlas, pero que no se meta el gobernador. No juguemos. El tren arranca. Nandu arranca un lloro y yo arranco un reniego. En un vagón va una castaña. Qué castaña le daré a Nandu si la mira. La castaña me hace el ojito. Y eso que voy sin afeitarse. Yo voy y digo: «Anacreóntica sí que también sublimatizada damisela que de amagatotis deambuláis viaferreamente por ignotas a la par que arcaicas regiones: podría este bélico-sentimental errabundo eute percpcionar auricularmente vuestro grácil nombre?» Y ella, volviéndose roja, me dice: «Me digo Nasia.» ¡Oh, dulce nombrel! ¡Oh! Alargo la mano y...

La pèga

Així com hi ha persones que neixen amb la flor al cap d'avall de l'esquena, n'hi ha d'altres que vénen al món amb una patent de mala sombra que és inútil fer-hi gastos. Un d'aquests sers desventurats és en Recasens, minyó que en sa vida no ha fet altra cosa que ballar amb la més lletja.

Va mamar de vuit dides. Va criar-se garrell i més lleig que una mala cosa. A l'estudi era l'ase dels cops i en el batxillerat recollí més carabaces que no assignatures cursava. Va volguer tenir xicota i aquesta el va plantar per un burot. Va volguer fer el currido i es gastà un dineral en metges i potingues. Va posar un negoci i li va guillar el comanditari. Va volguer suïcidar-se i el revòlver li va fer figa. Per fi, cansat i avorrit, decidí anar al Marroc de voluntari.

Allí, demanin si en passàl Mes, per comble de pèga, cap bala l'envià a can Taps, i el repatriaren a Barcelona, amb un ull de vidre, un braç tallat, una cama escursada i unes febres intermitents per a acabar de fer el pes.

L'altre dia vaig trobar-lo a Canaletes, i el xicot, per a demostrar-me la seva mala pota, em referí el fet següent:

—Anava amb sis soldats més d'exploració per unes muntanyes prop de Ben-Fho-Tut, cablla de Side-Cas, i ens perdérem. Estiguérem perduts dos dies i dues nits. De gana ja en teníem, mes la set era lo que més neguit ens donava. Així és que quan vegérem venir un moro, amb set cabres, vàrem veure el cel obert. Sense fer cap compliment, cada hu agafà una cabra per a satisfer la gana i la set i ens hi amorràrem amb gran dalit. I fins en això es demostrà la meva pèga: a mi va tocar-me el boc...

La venjança

El senyor Sistachs enganyava a la senyora. Això no tindria res de particular si la senyora del senyor Sistachs fos una de tantes, mes resultava incomprendible essent com era tota una «reial» moça, capaç de fer perdre els estrebs al més pintat.

No sabem si la flavia del senyor Sistachs era més caia que la legítima, doncs això és cosa que no ens interessa: lo que sí sabem és que molts envejaven al nostre personatge l'usdefruit d'aquella abundor tant ben pastada que tenia per muller.

La senyora Sistachs, que li direm Amelia, no s'imaginava que'l seu marit pogués fer-li la patota conjugal, doncs gairebé sempre sortien junts i ell no sortia de nits i feia allò «del despatx a casa», que en tot matrimoni com cal ve a ésser el diploma de bondat de l'home.

I, no obstant, era cert. El senyor Sistachs tenia un enredo, si bé no podia anar-hi a passar la estoneta més que un parellot de cops al mes, amb l'excusa d'anar a cobrar els lloguers de la finca on ella vivia i de la que era propietari el nostre protagonista. A cobrar lloguers, com és natural, no l'acompanyava la senyora, i l'home s'aprofitava.

Un dia la senyora Sistachs va dir al seu «fidel» espòs:

—Ai, caram, Marianol Quina fortor de bacallà et fa el bigotil!

L'home es tornà roig, s'esverà un xic i respongué:

—Veuràs... Es que a la botiga, sabs?, hi ha un bacallaner. Es una pudor que per tot se fica.

La bona senyora no malicià res i el senyor Sistachs prometé pendre més precaucions una altra volta.

Un dia, el senyor Sistachs agafà la passa i tingué que fer llit. La senyora pensà que seria convenient anar a cobrar els lloguers, i sense dir res va anar-se'n cap a la finca, que no coneixia encara per estar situada en un dels barris extrems. I allí, en un dels pisos, un *inquilino* jove va enterar a la senyora del propietari del llo d'aquest amb la fulana del tercer i... En fi: que la senyora Sistachs va venjar-se.

Al tornar a casa, el senyor Sistachs vingà ensumar.

—Ai, ai, noial! D'on véns amb aquesta fortor de tabac?

—De cobrar els lloguers, sabs? A la botiga del bacallaner ara hi ha un estanc...

El senyor Sistachs va posar-se les mans al cap.

Una confessió

'agenollà davant del confessorari una beata que pel parlar es coneixia que era dels volts de Tortosa. Feia ja una estoneta que descapdellava pecats quan el capellà senti certa oloreta, per cert poc agradable.

—Digueu, germana: us heu llufat?

—No, pare...

—Seguiu, seguiu.

Seguí la confessió i al cap de poc un altre perfum oriental arribà als nassos del bon confessor.

—Germana, us heu llufat?

—No, pare...

—Seguiu, seguiu.

Uns quants pecats més i una flaire i no de flors. El confessor, ja empipat, digué:

—Mestressa, prou d'això! M'empestareu! Us heu llufat altra vegada!

—No, pare...

—Romanços! Amb aquesta van tres llufes!

—No! Si dic que com que he minchat monchetes, sab?, no pare... no pare de tirar-me'n!

—Sabs l'Emilia? Ha tingut dos bessons...
 —Falta sapiguer si són fills del mateix pare!

CARNET DEL PAPITU

«El alcalde de Madrid se dirigió al gobernador de esta capital diciéndole que procurase enviarle patatas. El señor Suárez Inclán le ha contestado que no podía complacerle»

(Heraldo de Madrid, 18 juliol.)

La notícia copiada demostra palpablement lo molt crítics i difícils que s'estàn posant els temps. Miren que, a Madrid, trobar-se sense el preuat aliment de les patates sabroses,

es ben trist, a fè de Déu! Si les coses no s'arreglen no sé pas com ho farem; sols de pensar-ho se'ns posa engallinada la pell; que pot arribà aquell dia, tant terrible i tant funest, que'ns quedem sense patates com aquell que no diu res. Què seria de nosaltres, si a tal extrem s'arribés, veient-nos privats, per pèga, d'un menjar tant suculent? Oh, la patata gloriosa, ranxo que tant admirem, alimentació completa, material i, al mateix temps, esperitua, com ho prova el cèlebre ditxo aquell: «No tant sols de pa viu l'home». Es clar que no hi viu, ben cert: també viu de la patata si és viu i té un bon pamet, i si els macarrons li tiren... aleshores no us dic res!

En fi, que a quedar-nos sense patates ens hi oposem i no volem que s'emportin les que tenim actualment. Si volen treure'ns un altre vegetal, ja ho poden fer que no alçarem cap protesta; un exemple convincent: ja ens poden treure la fava, que sense cuidado ens té.

..

Com que la vaga ferroviària, gracies a Déu, ja s'ha arreglat, tothom prepara la maleta per tocà el dos de la ciutat. Els uns se'n van cap a la Puda, altres a Blanes o a Canet i molts se'n van a les famoses i fresques platges de Lloret.

I, mentrestant, a Barcelona els quatre gats que'ns hi quedem estem millor que'ls altres mesos i més que mai hi disfrutem, perquè, durant la temporada de l'estiu, no hem de sofrir els auto-llamps que, si et descuides, te pulveritzen el sagí, ni hem d'aguantar concursos hípics, ni la festeta de la fió, ni trenta mil cursileries que'ns destaroten de debò. I, sobre tot, en els diaris notes no hi ha de societat, que pot ben dir-se que és la plaga que més molesta a la ciutat.

Per xò la moda d'anà a fòra mereix la nostra aprovació: que tothom guilli, si li sembla, que, quants més pocs serem, millò. Els que'ns quedem som els castiços, som els eternals barcelonins, els que la dolça Barcelona l'hem portat sempre més endins.

..

Quin bullit va originar-se, l'altre dia en el mercat de Sant Josep, al sentir-se una *catipent* molt gran! Primer, la gent se pensava que era un *escape* de gas, i estava alarmat el públic, puix, si arriba a ésser vritat, calculeu com pujaria el gas, sense respectar la puja que no fa gaire sofrí amb èxit delirant! Algú també suposava que és que s'havien tirat unes quantes *ballarines* les talladores de carn o algunes bacallaneres que tallen... el bacallà.

Per fi, va saber-se que era amoníac escapat de la casa que fabrica lo que's diu fred industrial. No volgueu saber del modo que tots els que's van trobar amb l'amoníac als nassos estaven amoníats.

TEATRE S

TIVOLI.—*Serafin el pinturero*. Exit, comedians i autors. Ortas, Mayendia, Moncayo, Sobejano, Rufart, Argota. ¡Olé! Xistos marca Arniches. Vegin mostra: Hi ha un fanaler borratxo, que ronda a una planxada. Per a tirar-li un requiebro, treu el cap per un llençol foradat i posat a aixugar. Ella: *¿No vive usted en el 12?*—Ell: *Es que me he mudado al siete*.

Un altre: La planxada dona un recado al fanaler. Aquest, borratxo com una sopa, se'n va fent *esses*, que ella les hi tira en cara. Resposta d'ell: *Usted, atengase al resultado y no se fije en la letra*.—Parlant de lo que s'han rigut, diu el fanaler: *Nos reimos más que en una película de «Charol»*. (Que és la manera de dir Charlot més complicada.)

La gent hi va i endavant les hatxes.

En Montero, en la nit del seu benefici.

SPORT S

Canícula

Un servidor, que és de natural calent (en el millor dels sentits de la paraula), en quant apunta l'estiu arranca a suar i ja no se'n deixa fins que surten les castanyeres. Això fa que les cròniques estiuenques resultin un xic suades, ja que la primera materia escasseja i lo poc que's pot espigolar és «petaca minuta» i no

se'n habilla de ganes de lluir-s'hi degut a l'humitat i demés que't regalima.

Un servidor, per a no perdre el pisto sportiu se'n va als banys i al mateix temps que vislumbra cama i pitrera femenina es torra la pell amb aquella paciència per a seguir la moda que a la *cuenta* ara es decanta pels banys de sol i fa que a la platja s'hi vegi un pet d'esquenes que fa fredat. (I torno a parlar en el bon sentit de la paraula.)

I aixís, sense que'ls calçotets regalin, es fa informació i, qui sab, mare de Déu potser fins s'arribarà a quelcom mes amb una oxigenada que té un dallon-ses com el cul d'un cavall de casa bona. Ara per ara ja m'ha dit «desvergonyit» sis cops. Doncs sí: allí aprop, d'una banda a l'altra del port, en Cuadrada va fer la gran passejada. Jo l'admiro, mes que no tingui por que jo li bati el record. Que's posi tranquil.

També no gaire lluny va haver-hi *water*, regates a la vela i de les altres i un consum de sardinetes ruixada amb vi del clar que feia venir ganes d'endrapar de valent.

Un company de torradora (o banys de sol) va fer-me'n cinc de la sortida dels autos de familia per a la volta a Catalunya. Diu que va ser un èxit gros pels que varen tenir la pensada, doncs varen engrescar-s'hi 25 cotxes, que uns amb altres duïen unes 600 persones.

A fer la volta... a Catalunya.

Un servidor el dia que n'habilli d'auto promet anar-hi amb la ròssa de *marras*...

I amb això, que no deixa de ser un bon propòsit, puc dar per acabada la tasca per avui. Eil com no vulguin que'ls hi digui

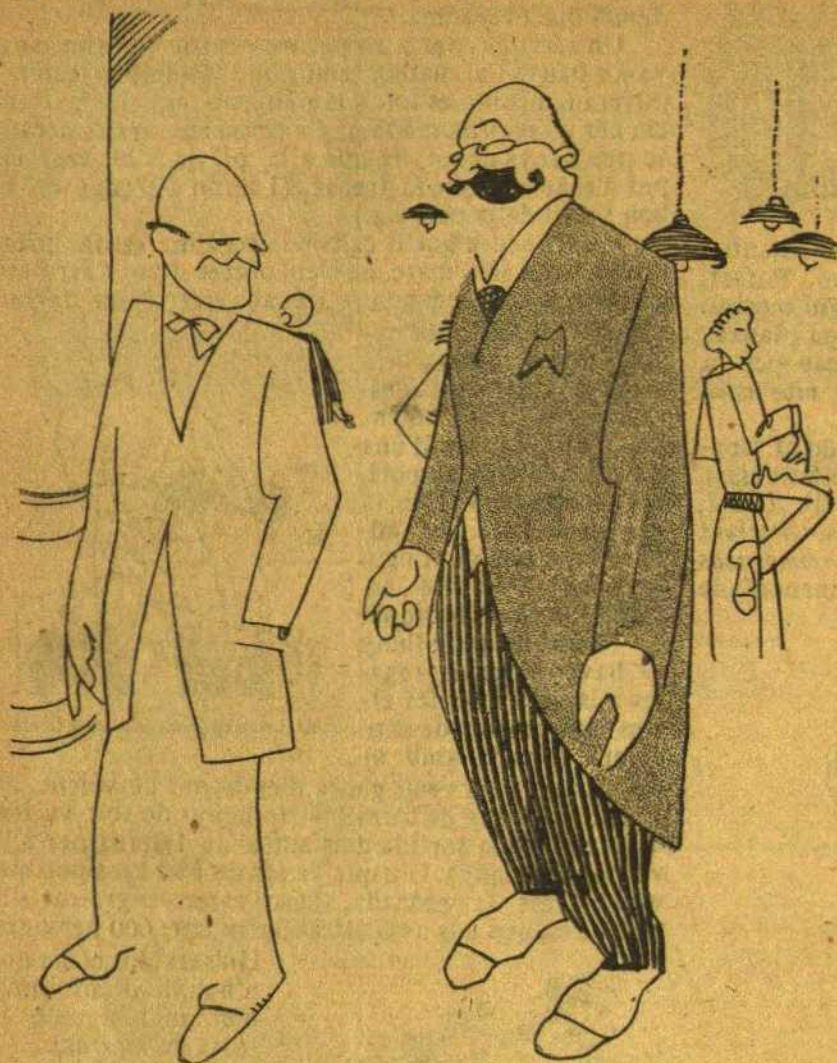
que'l gran Jhonson, per allà el Park Güell, va fer la mar de barrila amb quatre guassons que estudiën per còp de puny i que va fer-s'hi a cops amb una pilota i que fins els municipals varen riure...

Oh! I vegin si és estrany! En Jhonson no sua negrel

Epigrama

Té tres novios amb calés
i amb grans barbes la María.
Ella, a tots estimaria,
pro no vol més que un promés.
Per xò ha dit que escolliria
qui més llarga la tingués.

—Jove, hi han varies maneres de fer negoci.
—Sí, però no més n'hi ha una d'honrada.
—Quina és?
—Ja deia jo que no la sabia!

MOTIUS

DE VENEDORS DE DIARIS DE BARCELONA.

—A cal Sacas, Patufa, Barretina, Nas Ratat, la Goça Calenta, Basa, Mitja Orella, Sopes, Pa amb Oli, Culo-cagau, Borratxin, Cagamantes, Iris, Dèbil, Manobra, Tranquil, Mitja Galta, Saltirol, Geperut, Rata, Romanones, Bòbit, Gorreta, Anillos, Caratallada, Pa i Trago, Cataclecs, Maimengis, Quelo, el Nanu, Bota, Cipan, Curda, Salta, el Rei Nano, Pedacets, la Munyigus, Gana, Fanalé, Andaluz, Lloru, Nyofas, Serradures, Bocatorra, Met, Fava, Madrilenyo, Talana, Tofuls, Picón,

COL·LECCIONISTES DE MOTIUS, OBRIU L'ULL!

En el número vinent aniran els de CALONGE, molt macos i aixèrits; els de SANT CLIMENT DEL LLOBREGAT, terra de barrila i bones maduixes, i els del rempat gremi d'ESCOMBRIAIRES DE BARCELONA.

NO BADEU, DONCS, COL·LECCIONISTES DE MOTIUS!

Gastanyera, Sol, Viuda, Ceguet, Musola, Mancu de Sans, Mamadits, Sabatetes, Correuita, Palillos, Saleri, Xic Xic, Panxa, Xinu, Patu, Grabat, Manyo, la Calenta, Pija Pija, Cap i Cul, Xurrero, Criatura, la Gorda, Baranda d'El Liberal, Lerroux, Belmonte, la Seca, Gallina, Ninas, la Teca-teca, Cock, Charlot, el Guenyo, els de la Bola.

DE SANT JUST.—A cal Asa del Narro, Boca badat, Boquica, Bruixa, Boca Negra, Benaventurat, Banya, Bajoca, Calentó, Culgat, Camàlic, Casquet de Murriesca, Caratxec, Cagadé, Casa butifarras, Gaitero, Ganyada, Gat d'Armari, Gatxus, Rei de les Aigues, Baba, Rei del Biroxa, Sol Solet, Set Xects, Saragata, Sec del Melic, Fusté Rabiós, Frare Escabellat, Passa-diaris, Poll, Pau negat, Pau de les Unses, Peu de Porc, Met-coscoll, Mut-xarraire, Mans al cap, Morru-brut, Mata-formigues, Melic, Niño mimado, Titola, Tripes, Tronxu.

DE CENTELLAS.—A cal Xona, Llepa, Cardaire, Mai Tanquis, Alsa la Burra, Passa Llops, Xicu, Rei, Pestes, Sacu, Barromba, Pirronc, Musarró, Garra Brut, Guitsu, Gira Pells, Rey Bamba, Jaume Moro, Xic Pelat, Patxap, Mucós, Patente Aranya, Pegatenc, Oju de Carinyo, Coca Bona, Pau Figa, Xix, Xambó, Titas, Cagón, Ton Senyó, Cristina, Xirimina, Ton Bolet, Pepa Xambas, Met Rei, Tenorio, Cua de Garri, Caraina, General de la Coixa.

Conte arbitrari

STAVEN en un recó de bosc dos caçadors joves reposant de les fadigues de la cacera, quan sentiren un xiscle fementí seguit de certa remor com si s'estimbés alguna cosa. Cercaren per tots indrets, i al cap de bona estona vegeren en un caminet de carro un ídem ple de palla volcat, un cavall al seu costat i una xamosa pageseta, de formes plenes i mirar de fosc, somicant desconsolada.

Els dos caçadors, *curridos* de ciutat, joves i alegres, oviraren una aventura.

—Què tens, hermosa nena?

—Que no ho veu? La mare em renyarà!

—Bé, dona, no t'amoïnis. Mentres no t'hagis fet mall

—Jo, no, però la mare em renyarà!

—Vina, tonta, vina a descansar una estona. Després ja aixecarem el carro.

—Còm vulguin, però la mare s'enfadarà!

Anaren a un recó de bosc, i la gentil pageseta passà

de falda en falda, repetint de tant en tant la cançoneta de la mare em pegarà!

—Vols berenar amb nosaltres?

—Què dirà, la mare? Em pegarà!

—Ca, tontal! No ho sabrà pas.

I berenaren i begueren i rigueren. Els caçadors, cada cop més enhardits, proposaren a la xicota jugar a amagar esqueses.

—La mare em pegarà!

—No tinguis por!

I jogaren, i la nena es passà l'estona amagant la seva hermosa eskena.

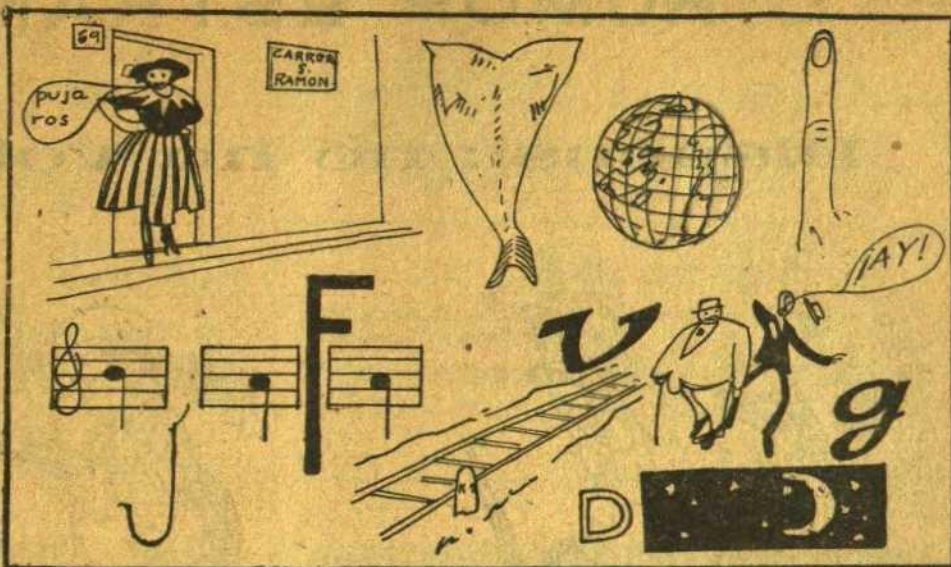
Per fi, quan els dos joves, cansats i amb cara de pomes agres, remerciaren a la complacenta minyona sa inesperada complacència, la pageseta arrancà a plorar.

—Ai, la mare! Com me pegarà!

—I per què tens tanta por de què't pegui ta mare?

—Perquè s'ha quedat a sota'l carro, colgada! I s'hi està més d'una hora! Ja veurà com me pegarà!

GEROGLIFIC N.º 38

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroglífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de *Correspondència*.

Recomanem que se'n envien les solucions com a material d'impremta, perquè seran publicades en la secció aludida.

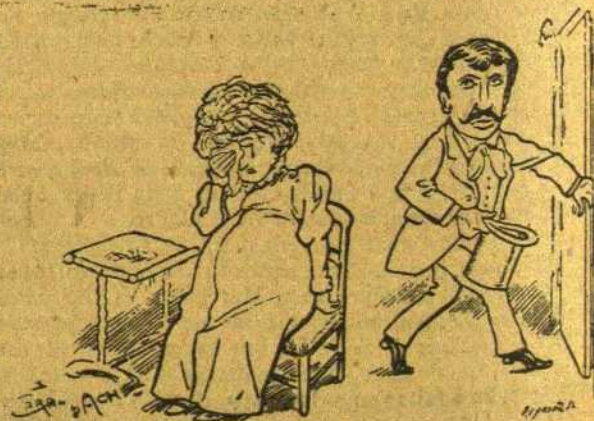
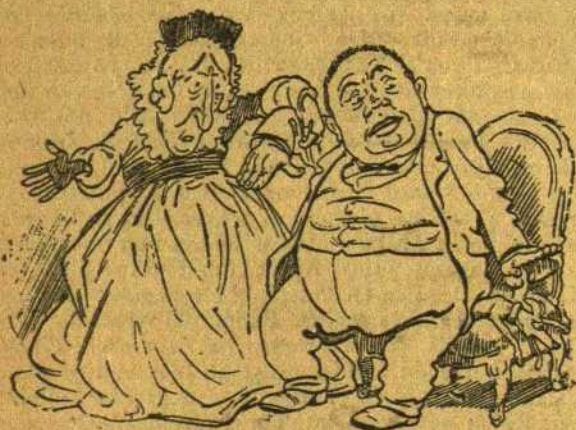
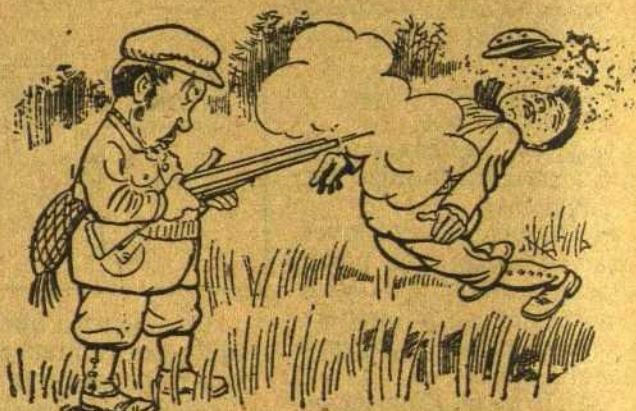
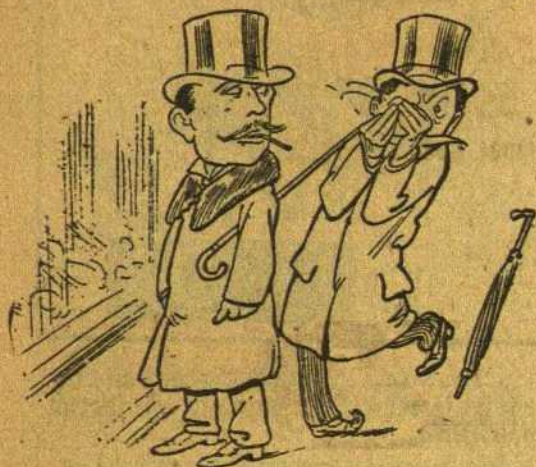
CORRESPONDENCIA

Juan Espona: Això és massa serio per a nosaltres.—**Dongui's gatzara** i bones pells.—**Nyepis:** En farem un xisto pistonut.—**Silex:** Això de la pesca estant gastat!—**T. Alsina:** Aniran, i records al senyor Vives.—**Segon Pitus:** Entren en tanta els motius de Peramola, poble molt xamós i papitesc. Que encara va a pescar al Segre el senyor metge?—**Feumirofil:** Mirarem d'enquibir-ho, ja què's tracta de Logroño, ciutat de consonant relliscós.—**Pere Brut:** El xisto va bé i anant bé no cal dir que anirà. En allò de les penyores tindrem que ficar-hi cullerada, doncs així resulta vellot. Records de'n Llásticos.—**Nyepis:** El xisto es de luxe. Arriba, cartons!—**Melic Tou:** El senyor Buendía no té mals vicis. I ara!—**Banyes de Caldo:** Aprofitarem la pensada per fer-ne un xisto. Records a la xicota.—**Pi Xatort (A.):** Aquesta vegada l'ha pifada. Mes, què carai!, mentres hi ha vida hi ha esperança!—**F. Abat Andre:** Rebut i a punt de solfa els macos motius de la Riera. I els d'El Catllar que no vénen?—**Pitus:** Amb llàgrimes a tots els ulls ho sentim. Ditrós vostè que pot donar-se aquest luxe! Nosaltres, sabè, bons, per ara. Tot entra en cartera, sobre tot els versos, que són descaxipiporrants. Mercès per la dedicatòria.—**Merdi Coli i C.:** Aniran els motius de Llansà, patria de les llançadores.—**Clayvelli:** Si no fos que estan equivocats estarien bé. L'últim ha de dir: «Si en fa de coses lletjes una moça, quan se troba a faltar aquella cosa». Paciència!—**Un aprenent de corridu:** Que aprofiti, doncs, i sobretot no fer un feyo. En El Diluvio trobarà lo que desitja. Un servidor sab la casa, però

no recorda el número. Ah! I per un ralet que val, sabè, previngui's.—**Musicals del Globo:** Ja dissimularan la tardança. Els homes de negocis som aixís. Oh!, i amb el negoci tant gros com tenim entre mans! Mil mercès i visca l'arrambent!—**Un que etc.:** Aixís m'agrada, 'ove. Constancial Si de mica en mica serem carn i ungla! Veu? Amb allò del cetre te més raó que un sant; mes, fillet meu del meu cor!, quina culpa en tinc si l'ortografia no està d'acord amb nosaltres? Allò del Don Jaume, ja vindrà. Es qüestió de memòria.—**Chon:** Si, hombra, stl Envi xistos, si pot ésser sense dibuix! I d'allò de La Secuita ja cal que se cuiti!—**Miquel P.:** Ho arreglarem, ho publicarem, ho celebrarem i encara pleguerem d'hora.—**Tapa Forats:** Bacó, més que bacó! Anirà al Museu Secret i en lloc preferent.—**F. Alier:** Entesos. Juliol, Agost i Setembre i bon profit.—**K. K. Dolsa:** De mica en mica, sabè? I lo demés son trons.—**Park de Barcelona:** Mil mercès. Patim del ventrell, sabè? Anirem a fer-hi barrila. Pel temps que s'ha de viure!—**Chapt:** Tingui catxaça, home de Déu! Quin genit! Els motius varen sortir al Calendari.—**Ell:** Es prudent, pro té gracia. I ella?—**Sardínopolis:** Rebut tot lo enviat. Tot s'aprofitarà, si permet que litoquem.—**E. D. S.:** Ho donarem al gran Buendía perquè se'n faci una tria.—**Estripa llençols:** Es veu que li agraden molt les figures, a vostè. A nosaltres també, si són tendres.—**F. Abat Andre:** Ja ho tenim en cartera i ens hi jugaríem un peix que vostè mateix ens ho va enviar. No és pas el protagonista del drama?—**Trenca Nous:** Endevinada. Vostè és un trunfo.—**Conde Hugo:** Algo s'aprofitarà. Com està la moneda trencada?—**Germanor:** No'ls coneixem, mes ens són simpatics. Amunt i crits.—**C. de Tamara:** De tres peles en amunt les que vulgui. Els versos, bons, gracies.—**Campió:** Uval! Realment vostè és el campió del gènere. Tòqui-la.—**Fonsaca:** El nostre canari fa la piu-piu i no necessita llibres.—**Fañanas:** Si és per a contentar a una xicota tant caia no li podem dir que no. El bello abans que tot.—**Tonalada del G.:** I que no ho sab què'l xisto no té patria? Els nostres es fan un tip de viatjar! Ara, si es que vol fer economies...—**Sor Filipendi:** Anirà, perquè estigui content. S'ha de contentar a la parroquia.—**Tap de Nas:** Ho traspassem an en Buendía. Si el volen conèixer, de 3 a 6, per la Rambla.

≡ L' HUMOR ESTRANGER ≡

Dispensi: no ho volia fer!

Estos Microbios

son los que causan la
blenorragia o gono-
rrhea y se destruyen con

SYRGOSOL

La Ciencia ha donat un país gegantí

Les eminències mèdiques reconeixen amb unanimitat les excel·lents propietats curatives de la Injecció SYRGOSOL, i la consideren com el remei ideal de la blenorragia (purgacions). Se garantitza l'acció immediata i sense dolor

DE VENDA

En les Farmàcies de la Cruz, Segalà, Alsina, Casellas, Serra, etc.

Envia gratuït a qui ho sol·liciti de l'interessant folletó «La Blenorragia y su tratamiento» dirigit-se a SYRGOSOL, Rambla de les Flors, 8, farmàcia.

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts fa desaparèixer la sarna. Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86, BARCELONA i Centres de específics

Les que volguen ser «Cuple-
tistes» i aprendre bé el cant
dirigiu-vos a la

Academia Ribé

Assalt, 56, entresol

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país
i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

UN REMEI QUE CURA

En tots, absolutament en tots els casos en que la Debilitat del cervell, la Debilitat sexual (impotència), la Neurastenia, les Afeccions de la medulla, la Vellesa prematura, l'Agotament físic per excessos, la Pèrdua de la memòria i la Debilitat nerviosa, han fet presa d'un individu, la CURA de BOSTON (en píldores) a base de substàncies tòniques combinades pel procediment especial BOSTON li retornarà sempre la salut perduda

BOSTON CHEMICAL WORKS - WATFORD

Depòsit: Segalà, Rambla de les Flors, 14. ALSINA, Passatge del Crèdit, 4.-BARCELONA.

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell

Assalt, 28 (carrer Nou)

CICLES
PATINS
JERSEIS

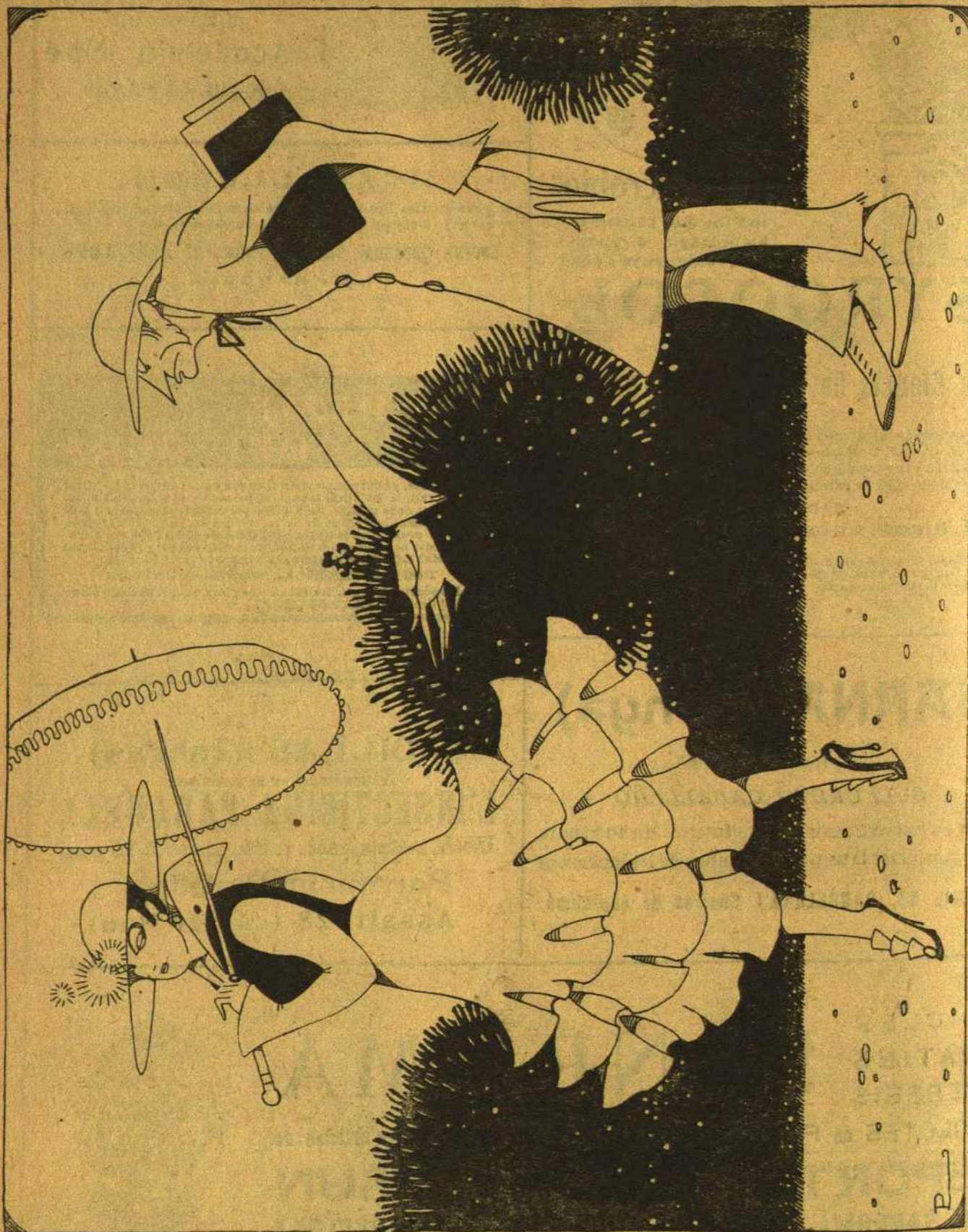
SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES y SIDDE CARS SUN

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

—Si no'm paga, la citaré.
—¿aval? ¿a qué que valga a citas, lo?